

Advent u pučkoj kuhinji

Svakog ponedjeljka u 10 ujutro održava se sastanak tzv. supervizije katoličke udruge "Kap dobrote" (osnovane pod okriljem isusovaca iz Palmotićeve), koja se bavi pružanjem pomoći najsiromašnijima i najpotrebitijima u gradu Zagrebu i široj zagrebačkoj okolici. Mjesto radnje: IV. Stara peščenica 3, u sjedištu udruge. Ta se ulica, inače, ne nalazi na Peščenici, kako bi se to moglo zaključiti iz njezina imena, nego bliže središtu grada, u predjelu uokvirenom Branimirovom, Heinzelovom i Zvonimirovom. Zapravo, vrlo je blizu Bužanove, u kojoj je nekada živio zagrebački gradonačelnik Milan Bandić.

Što je to "supervizija" udruge "Kap dobrote"? To je redoviti tjedni operativni sastanak na kojem sudjeluju profesionalni djelatnici te udruge (njih četvero) i volonteri, a na kojem se rezimira sve ono najvažnije što je učinjeno proteklog tjedna i utvrđuju zadaci za tjedan koji je tek počeo. Drugim riječima - razmatraju se tekuće stvari, koje su "na dnevnom redu".

Na sastanku je nazočno devetero ljudi: predsjednica Ana Kekez, administratorica Marina (ona ujedno vodi i praoniocu rublja za siromašne i beskućnike, u podrumu u Račkoga 8), socijalni radnik, gerontodomačica, vozač, dvojica volontera, duhovnik udruge pater Zdravko Jelušić, duhovni savjetnik i utemeljitelj udruge, legendarni pater Antun Cvek...

Za nekoga tko je ovdje prvi put prizor je gotovo nadrealan: sastanak sam po sebi, tj. način na koji se odvija, podsjeća na sastanak upravnog odbora neke malo veće i jače korporacije: svi su vrlo ozbiljni, zamišljeni i duboko koncentrirani, pretresaju se sva goruća pitanja i o njima vodi diskusija, neki vode zabilješke u svoje notese i rokovnike. Kao da ste, recimo, u *Hrvatskom Telekomu* ili *Agrokoru*... Ali s jednom bitnom razlikom: ovdje se ne analiziraju bilance i ne odlučuje se o investicijama nego se vodi evidencija o tome koju i kakvu pomoć treba u datom trenutku pružiti ovom ili onom stanovniku Zagreba i okolice, koji je u nekoj velikoj potrebi i koji je (on ili netko drugi u njegovo ime) zavapio za pomoć.

Pridružio sam im se, sjeo za stol, otvorio svoj *notebook*, i počeo i sam praviti zapisnik o najaktualnijim pitanjima, o kojima se upravo raspravljalo. Evo što sam sve zapisao:

- N. je jako loše, nepomično leži u krevetu, boli ga glava;
- M.-u treba pod hitno popraviti prozore, u kući mu je jeziva hladnoća;
- treba nabaviti peć P-u i nacijepati mu drva;
- gđa A. je inkontinentna, treba je presvući i urediti joj tuš-kabinu;
- V. traži da joj dođe svećenik i da je ispovijedi;
- S. je već danima bez vode;
- jedan korisnik u Savskom gaju je u teškom duševnom stanju, treba mu egzorcist;
- jedna gospođa ima Parkinsonovu bolest i stalno se trese, ali se, vjerojatno, trese i zato što joj je hladno, u kući nema grijanja;
- jednoj ženi treba pod hitno naći liječnicu...

Ostala pitanja: hrana, razvažanje paketa, posteljina, drva za ogrjev, uređivanje kupaonice, nabava kauča ili kreveta, liječnik ovaj, liječnik onaj... Za ovog ili onog korisnika. U ovome trenutku udruga "Kap dobrote" brine se za oko 150 korisnika (riječ "korisnik" je ovdje sinonim za siromaha, beskućnika, teško bolesnoga, staroga, usamljenoga, čovjeka koji se ne može brinuti za sebe, a o kojemu se nema tko drugi brinuti), a u njoj je angažirano oko 70-80 volontera. Omjer je, otprilike, dva korisnika na jednog volontera (što zapravo i nije najidealnije, zato trenutačno raspoloživi volonteri imaju strahovito puno posla i jedva uspiju napraviti sve što je potrebno).

Pokraj mene, za stolom u dvorani za sastanke u udruzi "Kap dobrote", sjedi svećenik-isusovac pater Antun Cvek (rođ. 1934.). On je taj koji je sve ovo zamislio i pokrenuo, još 1990., kad je ta udruga i službeno osnovana (tj. registrirana pri Ministarstvu uprave RH, a nedugo potom i potvrđena od HBK kao "privatno vjerničko društvo u Crkvi"). Mnogi ga nazivaju "apostolom gradskih siromaha i očajnika", što nije nikakvo pretjerivanje jer je doista riječ o osobi koja je cijeli svoj život posvetila brizi i skrbi za najsiromašnije i najpotrebitije. Vjerojatno nema siromaha i beskućnika iz grada Zagreba i okolice kojem pater Cvek nije prišao i na ovaj ili onaj način mu pomogao. On jednostavno voli siromahe, daje se i žrtvuje za njih i svoj posao svećenika i karitativnog/socijalnog radnika obavlja s rijetko viđenom strašću i energijom; za njega se uistinu može reći da je kao svoje životno geslo

usvojio onu toliko spominjanu Isusovu rečenicu iz Matejevog evanđelja: "Zaista, kažem vam, što god učiniste jednomu od ove moje najmanje braće, meni učiniste!"

S riječi, dakle, na djela, tj. pomagati i živjeti za one "najmanje" i najodbačenije, koji su na samome rubu društva (odnosno velegrada poput Zagreba) - i tim bismo riječima mogli opisati ovu doista veliku, s ničim usporedivu, misiju patera Cveka i njegovih najbližih suradnika. On je, međutim, danas jako star, a i bolestan; kreće se uz pomoć štapa, a kažu mi da je, proteklih godina, jedva preživio jednu opaku i, zapravo, smrtonosnu bolest. Zato je, još prije 6-7 godina, našao sebi nasljednika u udruzi "Kap dobrote" - a to je aktualni duhovnik te udruge, također svećenik-isusovac pater Zdravko Jelusić (rođ. 1978. u Varaždinu).

- Pater Cvek mi je prišao i rekao - ispričao mi je pater Zdravko: "Evo, ja sam sve slabiji i stariji, bi li ti mene htio naslijediti? Ako si za, dalje ćemo se moliti i pitati provincijala..."

Tadašnji provincijal Hrvatske pokrajine Družbe Isusove pater Ante Tustonjić dao je svoje odobrenje za to imenovanje, pri čemu se imalo u vidu i to da je pater Zdravko Jelusić tijekom svojega studija u Italiji dvije godine (2010.-2012.) proveo u magisteriju u Genovi, gdje se nalazi sjedište vjerojatno najveće (također isusovačke) udruge za zbrinjavanje beskućnika na svijetu, "San Marcellino", koja se brine za oko 2000 beskućnika, a u kojoj djeluje oko 800 volontera.

Nakon sastanka na IV. Staroj peščenici, pater Zdravko Jelusić me odveo do središta Zagreba, do zgrade u Račkoga 8, u čijem se podrumu nalaze još neki, uvjetno rečeno, "pogoni" udruge "Kap dobrote". Malo-pomalo, počeo sam upoznavati "paralelni Zagreb", koji živi i odvija se mimo onoga uobičajenoga, svima nama poznatog Zagreba. Ono što svakodnevno vidamo na zagrebačkim ulicama ili u tramvajima i gradskim autobusima - to je površina Zagreba, s ljudima usredotočenim na same sebe, na svoj posao, na svoje životne probleme ili razbibrige; no sada sam počeo upoznavati i "dno" ili "podzemlje" Zagreba u kojem žive ljudi koji, zapravo, ne postoje (osim kao "korisnici"). Odnosno, koji se nigdje vani ne pojavljuju (osim kada, neki od njih, idu kopati po kontejnerima), koji ne izlaze iz svojih mračnih podruma ili šupa, koji su zatočeni u svojim kućama ili stanovima u kojima nema ni struje ni grijanja, koji nemaju što jesti ili su se teško razboljeli, za koje više nitko ne mari i koji su, na neki način, zapravo otpisani, a još se održavaju na životu samo zahvaljujući tome što se za njih brinu dobri ljudi iz "Kapi dobrote" (ili neke slične udruge).

Dakle, pater Zdravko i ja ulazimo u podrum Račkoga 8. Čega tu sve ima? Prije svega, tu se nalazi praonica rublja za beskućnike, kao i za sve korisnike udruge "Kap dobrote". Onaj tko nema nikoga da mu opere njegovo rublje ili posteljinu, donese ga ovdje i problem je riješen. Trenutno u praonici nije bilo nikoga, osim nekoliko veš-mašina i košara ispunjenih rubljem.

A u susjednoj prostorijici, s prozoričićem koji gleda na nogostup Račkoga, ured je patera Cveka. To jest, on to zove uredom. On tu boravi veći dio dana, smišljajući kome će i kako tog ili idućih dana pomoći. U prostorijici je dosta hladno, grije se isključivo uz pomoć električne peći koja je u trenutku mog posjeta bila isključena (pater Cvek, naime, nije bio unutra).

Pater Cvek tu također i piše, ali ne na kompjutoru nego na maloj, mehaničkoj pisačkoj mašini, na kakvoj sam i ja pisao 1970-ih i 1980-ih, prije nego što su izmišljena računala. A on tu, isto tako, i jede, iako ima gdje i jesti i spavati - u Domu za bolesne i stare isusovce na Fratrovcu. Ali on "nema vremena" biti na Fratrovcu jer želi biti tu, u žiži, s ljudima koji su u potrebi. Zato se loše i neuredno i hrani. Umjesto da, u svom Domu, jede toplu i kuhanu hranu, koja mu je osigurana, on tu po cijele dane sjedi i "ordinira" i jede - konzerve. To, kažu mi, i jest jedan od razloga zašto je prije nekoliko godina dobio rak na debelom crijevu.

Za mog posjeta njegovoj "kancelariji", na njegovu radnom stolu, stoliću i jednoj komodici - zajedno s nekoliko križeva, kipom Isusa Krista i Čudotvornim kipom Majke Božje Bistričke - nalazilo se i nekoliko kutija "Eva" sardina, nekoliko pašteta, jedna boca "Dukat" mlijeka, nekoliko keksa i jedna banana.

A tik pokraj ureda patera Cveka nalazi se i njegova biblioteka i spremište. I svi njegovi spisi, papiri i dokumentacija. Tu pater Cvek, zapravo, vodi evidenciju o siromašnima i beskućnicima grada Zagreba. Kao što policija ima kartoteku i registre svih građana, tako i pater Cvek ima kartoteku onih koji više nisu "građani" nego samo "korisnici" - u ovome slučaju korisnici njegove udruge "Kap dobrote".

Poželio sam upoznati jednog od njihovih korisnika (iako većina njih bježi od susreta s novinarima i s javnošću, i želi da ih se pusti na miru). Pater Zdravko me odveo u Barutanski jarak, na istočnoj

periferiji Zagreba, do jednoga napuštenog skladišta u kojem živi, točnije životari, nekadašnji radnik zagrebačke *Novogradnje* Ivan Kokotić (rođ. 1950. u Budrovcu, u Podravini).

On je, zapravo, jedan od lakših "slučajeva" jer si sa svojom mirovinom od 1930 kuna ipak može nešto priuštiti, tim prije što ne mora plaćati režije. A ne mora ih plaćati zahvaljujući tome što zapravo nema ni što plaćati: u njegovoj stračari nema ni vode ni struje. Sve je, odavna, isključeno. Ali je ipak toplo, dapače jako toplo, jer njegova stara, klasična peć na drva radi punom parom. A što se vode tiče, Kokotić svakog jutra donese 5 litara vode od jednoga svog susjeda iz Barutanskog jarka, Marka, koji je također korisnik "Kapi dobrote". On je invalid, nema obje noge.

Samome Ivanu Kokotiću "Kap dobrote" pomaže na taj način što mu pribavlja ogrjev, kojim se može grijati sada preko zime. Kokotić inače sam kuha, a kako mu je teško živjeti samome (jako voli društvo), okružio se sa 6 mačaka i jednim psom, koje svakodnevno hrani i zapravo na njih potroši veći dio svoje mirovine. No zbog tih mačaka zrak je u njegovoj stračari vrlo težak i neugodan, upravo zaudara, što je karakteristično za prostore u kojima se okuplja veći broj životinja.

Kokotiću je u životu sve, uglavnom, bilo O.K. dok je normalno radio, kao građevinar, u *Novogradnji*, no kad se, 2002., ona raspala, tj. otišla u stečaj, raspao se i njegov život.

- Direktor moje firme - rekao mi je Kokotić - bio je nitko drugi nego Zlatko Tomčić, kasnije predsjednik HSS-a i Hrvatskog sabora. Ja inače teško podnosim direktore, ali moram priznati da on i nije bio tako loš. On se, kao direktor, rješavao viška u upravi, ali radnike nije dirao. Uprava je, međutim, nahuškala radnike protiv njega, digla se rulja, zaredali su štrajkovi - i Tomčić je morao otići. Kad je otišao, sve je krenulo nagore i firma je propala. I onda su nas 20-ak radnika preselili tu, u ovo skladište *Novogradnje* u Barutanskom jarku. U međuvremenu, svi su otišli odavde, ja sam jedini ostao. Snalazim se i nisam klonuo, jer znam da ima i onih kojima je puno gore.

Pater Zdravko Jelušić, koji ga redovito posjećuje, rekao mi je da Kokotić ima u planu da, i to u vrlo skoro vrijeme, ipak ode u starački dom. Ali kako mu je penzija vrlo mala, neće si moći priuštiti neki kvalitetniji dom nego će otići u onaj tzv. "najgori" (u Zagrebu), koji je ujedno i najjeftiniji. To je dom u Crnatkovoj 14, iza Botaničkog vrta. On je na samome dnu ljestvice staračkih domova u Zagrebu - ali ipak je bolje i praktičnije biti u njemu nego na ulici, u podrumu ili u napuštenom skladištu bez vode i struje.

Kokotićev "transfer" u dom u Crnatkovoj upravo rješava jedna socijalna radnica iz Caritasa. Dogovoreno je da će svu svoju mirovinu Kokotić davati domu, ondje će imati sve zbrinuto, a usto će mjesečno dobivati i 100 kuna "džeparca" (puno, međutim, puši i vjerojatno mu to neće biti dovoljno za cigarete).

Osim udruge "Kap dobrote", pod okriljem isusovaca iz Palmotićeve djeluje i Zaklada "Biskup Josip Lang", koju je također osnovao (i to 2002.) pater Cvek, a njezin je sadašnji predsjednik svećenik-isuovac pater Mijo Nikić. Ta je Zaklada 2006. otvorila vlastiti starački dom u Maloj Gorici (5 km daleko od Petrinje) u kojem je smješteno 20-ak korisnika čija je mirovina veoma mala (ili nemaju nikakvu mirovinu) i koji si stoga ne mogu priuštiti smještaj u drugim, "regularnim" (državnim, a o privatnima da i ne govorimo) staračkim domovima.

Pater Cvek je taj dom uspio dobiti od tamošnjih časnih sestara; to je nekada bio njihov samostan, kuća u prilično derutnom stanju, no isusovci su ga u međuvremenu obnovili, uredili i sada je to vrlo pristojno mjesto za provesti zadnjih nekoliko godina u "suznoj dolini" vlastitoga života.

U Langovu domu, u Maloj Gorici, upoznao sam dvoje korisnika: nekadašnju zagrebačku novinarku i foto-model Srebrenku O. (rođ. 1944. u Zagrebu, u bolnici u Petrovoj), i nekadašnjeg bravara, radnika tvornice "Rudi Čajavec" u Banjoj Luci, Anta Gagulu (rođ. 1939. u Banjoj Luci).

Njihovi su se, nekad relativno normalni, životi sunovratili iz različitih razloga: Srebrenka je (1992.) pretrpjela težak moždani udar, punih je 8 godina bila nepomična, dok je A.Gagulu upropastio rat, u Bosni i Hercegovini. On i njegova (danas pokojna) supruga bili su, štoviše, višemjesečni zatočnici logora Manjača (iz kojega su izišli zahvaljujući nekoj razmjeni).

Srebrenka O. se jako razveselila mom dolasku, iako je dan ranije pala u dvorištu ispred doma i dobro se natukla (pad u njezinu slučaju može završiti pogibeljno jer ima osteoporozu). U trenutku kad sam ušao u njezinu sobu (u kojoj boravi još jedna korisnica, koja je cijelo vrijeme šutjela i čitala neku knjigu), pušila je i slušala državni HR radio, 1. program; kao nekadašnja novinarka, ona i danas pomno prati politiku, a osobito odnose (tj. rasprave i polemike) u Hrvatskom saboru.

Iako je ona danas starica, već se na prvi pogled vidi da je u svojim mlađim godinama bila prekrasna žena, prava ljepotica. Nije slučajno postala foto-model. Izvadila je, iz svog foto-albuma, svoje stare

slike i demonstrirala mi perfekciju svojega nekadašnjega fizičkog izgleda; na tim je slikama nalik francuskim ili talijanskim glumicama iz 1960-ih ili 1970-ih. A pokazala mi je i fotografije svojih sinova, tada još dječaka, koji danas ne mare za nju i ne posjećuju je u domu; jedan živi u Njemačkoj, a s drugim je u svađi.

Eto kako se u životu sve može preokrenuti: Srebrenka je u svojim najboljim i najprosperitetnijim godinama imala (doduše jednosoban) stan na Trgu bana Josipa Jelačića (tadašnjem Trgu Republike) i veliku kuću na Opatovini, sa 12 soba. A danas je dospjela do toga da bude smještena u staračkom domu za uboge, i još mora biti sretna zbog toga jer da nije patera Cveka, bila bi tamo gdje je bila do 2012. godine, u domu na Iblerovom trgu, gdje je kudikamo gore i turobnije nego ovdje, u pomalo idiličnom seoskom ambijentu, u Maloj Gorici.

- Pater Cvek je - kazala mi je - došao jednom k meni u dom na Iblerovu trgu da me ispovijedi i pričesti, i onda mi je rekao za ovaj, Langov dom. Rekao mi je: "Ja ću vas odvesti na jedno mjesto gdje nećete puno plaćati, a gdje ćete se ugodno osjećati!"

Srebrenka je postala novinarka još kao gimnazijalka (pohađala je Prvu gimnaziju u Zagrebu) i studentica (studirala je kroatistiku na zagrebačkom Filozofskom fakultetu). Završila je tečaj za novinarstvo na tadašnjemu Radio Zagrebu, a prva joj je urednica, na Radiju, bila Neda Doležal, baka današnje pjevačice Novih fosila Sanje Doležal. "Nosila sam onaj veliki magnetofon *Nagra*" - ispričala mi je, "hodala Jurišićevom i intervjuirala ljude; bili su to intervjui o svakodnevnom životu žena u Zagrebu. I bili su jako slušani, puštali su se navečer, u 20 sati, na Prvom programu Radio Zagreba..."

Kasnije je, kao radio-novinarka, Srebrenka prešla i na politiku, pa je, za početak, pratila sjednice Saveza omladine i o njima dnevno izvještavala za središnji Dnevnik Radio-Zagreba. A proslavila se i na tada vrlo popularnom kvizu "Mikrofon je vaš" (voditelji su mu bili Vlado Levak i Gordana Bonetti), na kojem je osvojila prvu nagradu i zaradila (za one prilike) dosta novca.

Negdje potkraj 1960-ih zaljubila se u predsjednika Skupštine općine Jastrebarsko Milana Kolarića i udala se za nj; živjeli su na Kraljevcu, u jednoj od reprezentativnih zagrebačkih četvrti (Kolarić je, inače, bio jedan od nekoliko njezinih muževa). Neko je vrijeme držala čak tri butika s vunenom odjećom, no taj joj je posao propao jer su, kako mi se požalila, "odjedanput počeli uvoziti one jeftine pulovere iz Kine, tako da moje skupe veste više nitko nije htio kupovati".

Kao foto-model, Srebrenka je snimila nekoliko u ono vrijeme (1960-ih i 1970-ih) vrlo gledanih TV-reklama (jednu od njih, onu za kišobrane i muške MTC-čarape, snimio je svojedobno vrlo popularni redatelj Dubravko Pitzko), a nekoliko puta je osvanula, kao ljepotica, i na naslovnica najtiražnijih hrvatskih tjednika, poput *Vikenda* i *Arene* (obično bi je fotografirao Branimir Sterle). Također je statirala i za *TV-magazin* na Televiziji Zagreb, koji je uređivao Anton Marti.

Od novinara, u najprisnijim je odnosima bila s Borom Đorđevićem iz *Arene* (njemu je i pomagala, prikupljajući mu materijal za neke njegove reportaže), Urošom Šoškićem i Zvonimirom Belšom, a i sama je neko vrijeme bila urednica jednoga lista - i to glasila trgovačkoga poduzeća *Slavija*, koji se tiskao u 15 tisuća primjeraka jer ga je besplatno dobivao svaki zaposlenik toga trgovačkog lanca. No tu je, ujedno, doživjela i svoj prvi životni debakl: naprasno je smijenjena s uredničkog položaja jer je u jednome broju objavljena politički sporna križaljka, u kojoj je jedan od pojmova bio - "Miko Tripalo!"

Nakon toga sve joj je počelo ići nizbrdo: rat, sukob sa sinom, gubitak kuće, propast butika, teški moždani udar... I sada je tu gdje jest. "Kad sam bila uspješna", veli, "nikad nisam bila sama, svi su voljeli biti pokraj mene, a svi su očekivali i neke protuusluge od mene. Prodaja proizvoda u čijim sam se reklamama ja, kao foto-model, pojavljivala, znala je porasti i za 50 posto! A sada niti moj sin ne pita za mene..."

Katolička udruga "Kap dobrote" u "prijateljskim" je odnosima sa Samostanom Sestara Majke Terezije (poznatih i kao "Misionarke ljubavi") u Jukićevoj 24, u kojem djeluje jedna od najvećih pučkih kuhinja u gradu, u kojoj se dnevno prehranjuje 200-300 siromaha i beskućnika, a njih 40-ak (sada, preko zime, i 80-ak) nađe u njihovim prostorijama na katu i smještaj. Pater Zdravko Jelušić često tamo služi mise i ispovijeda, a protekle je nedjelje, zajedno s voditeljstvom udruge "Savao" (koja djeluje u samom samostanu), odveo tamošnje korisnike na kratak "izlet" po Zagrebu: najprije su posjetili beskućnike na Glavnom kolodvoru i s njima proveli sat vremena, a onda su otišli do Kamenitih vrata, gdje su se molili.

To je bila njihova priprema za Božić, njihov "Advent u Zagrebu", za razliku od raskošnoga i jarko osvijetljenoga "Adventa u Zagrebu", koji posjećuju "građani", a ne "korisnici".

Pored one u Jukićevoj, druga najveća pučka kuhinja u Zagrebu nalazi se kod franjevaca na Sv. Duhu; njezin je voditelj, od srpnja o.g., ujedno i ravnatelj Doma sv. Antuna i glavni urednik časopisa *Veritas*, fra Vladimir Vidović (podrijetlom inače Slavonac, iz Vinkovaca).

Kad sam, pred neki dan, oko 13 sati, došao pred pučku kuhinju na Sv. Duhu, pred njom je bio jako veliki red: osim što se približavalo vrijeme ručka, besplatno su se dijelile jabuke (donacija Agromediurnja iz Čakovca) i cherry-rajčice (donacija Konzuma).

Na meniju, u pučkoj kuhinji, bile su toga dana kobasice (po jedan par kobasica u svakoj porciji) s tzv. grenadir-prilogom (spoj krumpira i tjestenine, vrlo zasitno jelo), a već se pripremao i objed za sutradan: sarma (po dvije sarme u svakoj porciji) s pire-krumpirom. Tu, kod fratara na Sv. Duhu, dnevno se prehranjuje oko 300 korisnika, s tim da njih 70-ak objeđuje u njihovoj blagovaonici, dok ostali hranu nose doma.

Među stotinjak ljudi, u redu pred kuhinjom, stajao je i Marijan Trbušić, Zagrepčanin iz Primorske (rođ. 1971.), koji se ovdje prehranjuje od 2004. Živi kod kuće sa suprugom i tri odrasla sina, koji se, kao i on, teško snalaze u životu, i da nije ove pučke kuhinje, život bi mu bio nezamisliv, odnosno nemoguć. Nezaposlen je (zbog teže bolesti), socijalna pomoć koju on i njegova supruga dobivaju iznosi ukupno 960 kuna mjesečno, a samo za režije treba svakog mjeseca platiti 1300 kuna (efektivno, ipak, nešto manje od polovice toga iznosa, jer 680 kuna dobivaju od države, odnosno od Grada Zagreba).

Trbušić je po zanimanju vozač-viličar i sasvim je pristojno živio dok je bio zdrav i dok je fizički mogao bez ikakva problema obavljati taj posao (imao je plaću od 6 do 7 tisuća kuna), a još je bolje živio 90-ih, naposredno nakon rata, kad je radio na skladištu UNPROFOR-a na Plesu, gdje je, zajedno sa suprugom (koja je radila u UNPROFOR-ovoj kuhinji), imao plaću od 1270 dolara. No, početkom 2000-ih teško se razbolio (kralješnica, s tim da se nije usudio ići na operaciju, jer je svojim očima vidio kako je jedan njegov prijatelj operirao kičmu pa je na kraju završio u kolicima) te je sam bio primoran dati otkaz svom gazdi, kod kojega je radio.

Usto je i visokotlakaš i šećeraš (a žena mu je, opet, dobila rak pluća), pa ne može normalno obavljati nikakav naporniji posao, pogotovu ne fizički. Ovisi, kao i stotine drugih Zagrepčana, o socijalnoj pomoći i pučkoj kuhinji. I još mora biti sretan jer zna da ima i mnogo onih kojima je mnogo gore nego njemu.

- Ipak si ne bih dopustio - rekao mi je - da kopam po kontejnerima. Ovako, ide nekako. Svakog dana odavde, sa Sv. Duha, odnesem doma 5 porcija, za sebe, suprugu i tri sina, a ne moram kupovati ni voće i povrće, jer ga redovito, kao i danas, dijele ovdje, ispred kuhinje. Hrana je ovdje vrlo dobra, bolja nego prije, osobito kad su došle dvije nove kuharice... Za neki dan će dijeliti i božićne pakete, sa špecerajem, a preklani su za Božić čak dijelili po 100 kuna svakom korisniku...

Najveći financijer pučke kuhinje na Sv. Duhu je Grad Zagreb, a od inozemnih donatora izdvaja se njemačka humanitarna organizacija "Pizze Dr. Oetkera". Na Sv. Duhu također organiziraju smještaj i za 14 studenata, kojima se nije posrećilo da nađu smještaj u ostalim (državnim) studentskim domovima u gradu.